

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

23. JANUAR 2016

When Irish Eyes Are Smiling.

Af Ove Eriksen

Og smilet blev der, - og grinet, så tårerne trillede. Uanset om man var irsk eller dansk.

MusikOasen startede 2016-sæsonen med et brag af et show med den irske troubadour Tom Donovan. Lad det være sagt med det samme, så der ikke er nogen misforståelser: det var ikke **den** Donovan! Den "store" Donovans fulde navn er Donovan Philip Leitch, født i Glasgow, Skotland, mens "vores" Donovan, Thomas, er født i Dublin, Irland.

Mange kender Tom Donovan fra utallige optrædener bl.a. på Tønder- og Skagenfestivalen, men også fra mere ydmyge scener rundt om i landet. Han har boet i DK (nærmere bestemt her på Fyn) siden 1994 og optræder hvert år på Molekroen ved Havnefesten i Kerteminde.

Foromtalen fortalte om en klassisk irsk troubadour med et virtuost guitaraspil og en stærk vokal. Dertil en utæmmelig trang til at fortælle historier og showet denne eftermiddag levede til fulde op til forventningerne.

I løbet af ca. 2 timers effektiv spilletid kom han igennem ikke mindre end 32 numre, krydret med historier fra Irland, serveret med den særlige irske humor. Det hele foregik på engelsk/irsk, men efter reaktionerne at dømme, forstod publikum ganske udmærket, hvad der blev fortalt fra scenen.

Tom Donovan er selv en flittig sangskriver og han gav flere prøver på sine egne numre: "Celebrate", "The Road To Valhalla", "Skagen, My True Love", "The Jutland Wind" og "Driftwood". Flere af disse sange er skrevet, mens han har boet i Danmark.

At han er irer og stolt af at være det, skinnede tydeligt igennem i hans små finurlige anekdoter. Samtidig har irerne en velsignet evne til at "tage luften ud af" en alt for stor selvglæde (kaldes selvironi), som f.eks. i denne her: *"Jesus ville gerne have været født i Irland; desværre var det ikke til at opdrive tre vise mænd og en jomfru var helt udelukket!"*

Kærligheden til hjemlandet gav sig udtryk i de klassiske irske folkesange, der var på repertoire: "The Wild Rover", "Whiskey In The Jar", "The Spanish Lady", "I Tell Me Ma", "The Jug Of Punch", "Carrickfergus", "Molly Malone", "Rattle Tattle Gypsy" og "Danny Boy".

Af nyere irske sange var den smukke "Galway Bay" af Arthur Colahan (kendes også på dansk som "Når de lyse lærker synger over Danmark"), Chauncey Olcotts "When Irish Eyes Are Smiling" og "Don't Call Me Early In The Morning" af The Irish Rovers.

I slutningen af 1800-tallet og starten af det 20. århundrede emigrerede mange irere til USA, fordi år med fejlslagen høst i Irland havde skabt hungersnød og dårlige levevilkår. Det betyder, at mange kendte personer i USA har irske rødder, som f.eks. crooneren Bing Crosby, der i sit repertoire havde sangen "With My Shillelagh Under My Arm" af Billy O'Brien og Raymond Wallace. Sangen skulle ifølge Tom Donovan være et fast indslag til St. Patrick's Day – Irlands nationaldag.

Ved samme lejlighed synger man også den vemodige "The Fields Of Athenry". Den er skrevet af Pete St. John, der også er ophavsmand til "The Rare Auld Times" om barndommen og ungdommen i Dublin.

Og naturligvis ingen koncert med irsk musik uden "It's A Long Way To Tipperary" skrevet af Jack Judge under 1. Verdenskrig.

Det var her omkring, at Tom Donovan annoncerede, at *"hvis I har nogen særlige ønsker ... må I synge dem selv!"*

Ingen tvivl om, at som ægte irer har man ikke meget til overs for de øvrige medlemmer af den britiske familie – især ikke englænderne. Men skotterne gik heller ikke ram forbi: *"Vidste I, at sækkepipen blev opfundet i Irland som en spøg? Vi sendte nogle gamle klude og grene til skotterne og fortalte dem, at det var et musikinstrument. De har endnu ikke opdaget, at det **var** en spøg!"*

Til trods for hadet/kærligheden til englændere og skotter, havde Tom Donovan dog også enkelte sange med fra disse egne af Storbritannien: Den engelske folkesang "All Around My Hat", som nok er mest kendt fra en 70er udgave med gruppen Steeleye Span, og de skotske "Loch Lomond" og "Coulter's Candy", som på dansk blev til Cæsars "Storkespringvandet" og endelig den meget smukke ballade "The Water Is Wide".

En meget berømt engelsk folkemelodi er "Greensleaves", som nogen hævder skulle være komponeret af Kong Henrik den 8. Hvorvidt det er sandt eller ej, bliver nok aldrig opklaret, men musikken er der ikke noget i vejen med. Den blev kædet sammen med den lige så betagende "Scarborough Fair", også kendt som "Parsley, Sage, Rosemary and Thyme".

"Vidste I for resten, at Donald Trump var i Skagen til festival sidste år? Han faldt i søvn på stranden og da han vågnede, var tre folk fra Greenpeace ved at rulle ham ud i vandet igen!"

Udover første verdenskrigssangen om Tipperary, var der 2 andre krigssange/anti-krigssange på sætlisten: "And The Band Played Waltzing Matilda" af Eric Bogle, og Pete Seegers "Where Have All The Flowers Gone", som Tom Donovan dedikerede til de danske soldater i aktion i udlandet, med håbet om, at de måtte komme velbeholdent hjem.

Selvfølgerlig skulle der også nogle amerikanske numre til, - de fleste amerikanere er jo alligevel 2. eller 3. generations irere, ifølge Tom Donovan. Det blev til den klassiske negro spiritual "Michael Row The Boat Ashore", Stan Jones' "Ghostriders In The Sky" og "Rawhide" af Ned Washington og Dimitri Tiomkin. De to sidstnævnte numre blev spillet som Ozzy Osborne ville have spillet dem.

"Paddy Murphy var glad for en guinness og en whiskey på den lokale pub. En aften, da han passerede kirkegården på vej hjem, hørte han en stemme: Paddy

Murphy, hvis du ikke stopper med at drikke whiskey, havner du i Helvede. Paddy spurgte: Hvem sagde det? Stemmen svarede: Det gjorde jeg – og jeg er Djævelen! Åh, sagde Paddy, dig har jeg altid gerne ville møde, for jeg er gift med din søster!”

Så var der lagt op til lidt restaurationsmusik: Arlo Guthries ”Alice’s Restaurant” fra filmen af samme navn, fulgt op af Tom Paxtons ”Bottle Of Wine”.

Inden slutningen af koncerten fik vi lige den klassiske sea-shanty ”The Drunken Sailor”, hvor censuren forbyder mig at gengive Tom Donovans nydigtning ... ”*The Things I Get Away With*”, som han kommenterede.

Naturligvis skal der ekstranumre til, og det var heller ikke noget problem at få det. Det første var endnu en klassiker: ”Donna Donna” af Aaron Zeitlin og Sholom Secunda. Den er nok mest kendt med enten ”den store” Donovan eller Joan Baez. Afslutningsvis fik vi så den meget smukke ”The Four Green Fields” af Tommy Madern om Moder Irland, der sørger over, at hendes ene søn – Nordirland eller Ulster – ikke er fri.

”*It’s Not Even Funny*” var Tom Donovans faste replik efter hans utallige historier, som det er ganske umuligt at gengive. Der er kun at sige ”Jo, Tom, det var djævelsk morsomt. En fantastisk eftermiddag med musik og sang, der virkelig kom ud over scenekanten og i tilgift masser af motion til lattermusklerne. Hvad kan man forlange mere.”

Vi kan sagtens tåle et gensyn med Tom Donovan, når lejlighed forhåbentlig en gang byder sig, men nu vil vi glæde os til næste arrangement, 5. marts, hvor Kingo’s Swing Quartet kommer på besøg i Kulturhuset, sammen med Dario Campeotto.